

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Toen ik het evangelie van vandaag las,
moest ik even denken aan een uitdrukking
die u misschien ook wel kent:

'Het is de toon die de muziek maakt.'

In het Frans klinkt het nog mooier:

'C'est le ton qui fait la musique.'

'Het is de toon die de muziek maakt.'

Je kunt op een liefdevolle manier
iemand de waarheid zeggen.

Maar je kunt ook iemand met de waarheid
om de oren slaan.

De apostel Paulus zegt dat zo:

'De letter doodt, maar de geest maakt levend.'

Nou, in het evangelie van vandaag zien we
hoe de Farizeeën de totaal verkeerde toon aanslaan
ten opzichte van Jezus.

Het gaat over echtscheiding.

Natuurlijk een heel pijnlijk onderwerp.

Zeker voor mensen die dat zelf hebben meegemaakt
of in hun nabijheid hebben meegemaakt.

Maar dat interesseert de Farizeeën helemaal niets.

En zo over de ruggen van deze mensen heen,
proberen ze Jezus in de val te laten lopen
met een vraag over echtscheiding.

Vreselijk.

Wat een negatieve toon van deze Farizeeën?

Er is nog een ander verhaal in het evangelie
over echtscheiding,

waarin de Farizeeën en Schriftgeleerden
zelfs nog een stapje verder gaan.

Het is dan niet alleen een discussie,
maar er wordt zelfs een vrouw bijgehaald,
die net op overspel is betrapt.

U kent dat verhaal zeker wel.
Het verhaal waarin Jezus zegt:
'Wie van u zonder zonde is werpe de eerste steen.
Wel, in dat verhaal dagen de Schriftgeleerden Jezus ook uit
en zeggen ze:
'Mozes zegt dat zo'n vrouw gestenigd moet worden.
Nou, wat doet U nou!
Gaat u stenen gooien?
Of zegt U: Ach, het maakt allemaal niet uit!'

Het is net of Jezus even uit het veld is geslagen.
Zo'n harde toon!
En zo neemt Jezus als het ware even een time out
en schrijft iets met zijn vinger in het zand.
Maar daarna geeft Jezus dan ook een meesterlijk antwoord:
'Wie van u zonder zonde is
werpe de eerste steen!'
Ze druipen één voor één af!
Wat een meesterlijke zet van Jezus.
Jezus doorziet dat Hij allereerst
de schijnheiligheid van deze Farizeeën
aan het licht moet brengen.
Ze weten het allemaal zo goed!
Maar ze vergeten dat ze zelf net zo zeer
zondaars zijn!
En zo druipen ze één voor één af.

Maar in het evangelie van vandaag doet Jezus weer iets anders.
Het is net alsof Jezus het probleem van echtscheiding
eens van een andere kant wil bekijken.
Eerst laat Jezus nog eens zien
het ideaal van een huwelijk.
Ik denk dat dat ook goed is.
Uiteindelijk zal iedereen die een relatie begint
toch ook zijn idealen hebben.

Maar Jezus is ook realistisch.
Jezus kent ook de hardheid van ons hart.

En Jezus weet dan ook dat door de hardheid van ons hart
een relatie kan mislukken.

En dat is niet alleen in een huwelijk zo.

Laten we daarom maar niet altijd
met onze vingertje naar anderen wijzen.

Want het kan ook gewoon voorkomen
in onze omgang met elkaar.

Want ik denk dat iedereen wel eens iemand heeft
met wie hij moeilijk kan opschieten.

En dat iedereen wel eens
de hardheid van zijn eigen hart is tegengekomen,
of de hardheid van een andermans hart.

Maar dan aan het eind van het evangelie van vandaag
lijkt het erop dat we ineens een heel ander onderwerp krijgen.

'De mensen brachten kinderen bij Jezus.'

Kinderen!

Het lijkt een ander onderwerp.

Maar ik denk dat het toch bij elkaar hoort.

Misschien mag ik dat aan de hand van een voorbeeld
eens proberen uit te leggen.

Ik las eens van kinderen, tieners, in een eindexamenklas,
hoe ze samen een brief hadden opgesteld

voor die ouders van hen
die niet meer bij elkaar waren.

En in die brief vroegen zij aan die ouders:

'Zouden jullie voor één keer
bij de uitreiking van onze diploma's,
niet de één in de ene hoek van de zaal
en de ander in de andere hoek van de zaal
willen gaan zitten,

maar voor één keer gewoon naast elkaar.

Want wij weten anders niet
naar wie wij het eerst moeten gaan.

Het is voor ons zo pijnlijk om dan te moeten kiezen.

Zouden jullie daarom voor één keer
op ons examenfeestje
naast elkaar willen gaan zitten
en jullie eigen problemen voor één keer
even wat minder belangrijk vinden
dan onze diploma-uitreiking!
Wat een hartverscheurend verzoek, hè!
En tegelijk kun je je het zo voorstellen.

Tot slot:
Ik denk dat wij als kerk
vaak op mensen zijn overgekomen
als Farizeeën en Schriftgeleerden.
Vaak met een vermanend vingertje.
Ook ik moet daar voor oppassen.
Natuurlijk mogen wij als kerk
de idealen van God hoog houden.
Maar nooit met een vermanend vingertje.
Maar altijd wetend dat wij allemaal
zondaars zijn.
Het is de toon die de muziek maakt.

Weet U: God is een expert in het omgaan
met onze brokstukken.
Daarvoor kwam Jezus, de Zoon van God
naar onze gebroken wereld toe.
God is niet alleen de Schepper van hemel en aarde.
Maar misschien nog wonderbaarlijker:
God is ook de Herschepper van onze gebroken wereld.
En weet u, de creativiteit van onze God
gaat ons voorstellingsvermogen vaak verre te boven!
Ik zou u daar vele voorbeelden van kunnen geven!